

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. D.**, zastoupen JUDr. Hanou Škorpíkovou, advokátkou, se sídlem 28. října 14, Jablonec nad Nisou, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2004, č. j. 63 Az 15/2004 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátce JUDr. Haně Škorpíkové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Odměna bude poukázána ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 15/2004 - 18 ze dne 19. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6576/VL - 07 - 08 - 2003 ze dne 13. 1. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve v obecné rovině namítal, že Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou kauzu v rozporu s právním řádem, že on shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a že krajský soud posoudil věc v rozporu se zákonem o azylu, neboť mu v zemi jeho původu hrozí nebezpečí z politických důvodů. Poté, kdy byla stěžovateli ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka (usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 15/2004 - 31 ze dne 2. 7. 2004), byla kasační stížnost věcně doplněna v tom směru, že stěžovatel tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu. Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný své vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval na své potíže v zemi původu, které souvisely s tím, že si půjčil nákladní automobil, s tím havaroval, zranil několik lidí, těm zařizoval léčení a musel si za tímto účelem půjčit peníze, které z důvodu vysokého úroku nemohl vrátit, přitom věřitel začal stěžovateli vyhrožovat. Za této situace stěžovatel zemi svého původu opustil. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že důvody, o které stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opíral, nesvědčí tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítl. Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že toto rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal porušení § 12 zákona o azylu a některých procesních ustanovení správního řádu, přitom argumentačně se omezil toliko na jejich citaci. Krajský soud jeho žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl aplikován důvodně, přitom nebylo shledáno ani porušení stěžovatelem uváděných procesních ustanovení. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 10. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 20. 5. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud posuzoval s ohledem na uplatněné kasační důvody. Stěžovatel se v kasační stížnosti formálně dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., obsah kasační stížnosti však jejich uplatnění nenasvědčuje. Přesto však Nejvyšší správní soud přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti a úkonu, jímž byla tato kasační stížnost doplněna, a dovodil, že stěžovatel svými námitkami míří na nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, která má spočívat v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích takto uplatněného kasačního důvodu a vázán jeho rozsahem (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu s ohledem na důvody, o které stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opíral. Musel se přitom nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odstavce 1 písm. g)

zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval toliko na potíže s věřitelem, z něhož měl obavy, a proto ze země svého původu vycestoval, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno a že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel v průběhu správního řízení rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Posoudil-li shora uvedenou právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Tvrdí-li za této situace nyní stěžovatel, že mu měl být udělen azyl podle § 12 a § 13 zákona o azylu, pak toto jeho tvrzení není ve vztahu k důvodům, pro které byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta, tvrzením jakkoli relevantním. Ustanoveními § 12 a § 13 zákona o azylu se žalovaný při zjištění důvodu podávaného z § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zabývat neměl a neměl tak činit ani ohledně otázky splnění podmínek pro konstataci neexistence překážky vycestování. Pro takové rozhodování žalovaného a tím i pro posouzení krajským soudem by byl určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona zjišťovány nejsou, a proto zabýval-li se jimi v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný, učinil tak nad rámec své povinnosti. Krajský soud v Ostravě však nepochybil, když se splněním podmínek udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nezabýval. Nezabýval-li se jimi, pak se nemohl dopustit v tomto směru nezákonnosti.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že námitky nesprávného posouzení nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nejsou důvodnými.

Po posouzení řádně uplatněné a přípustné námitky stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné

náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 15/2004 - 31 ze dne 2. 7. 2004 byla stěžovateli ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Hana Škorpíková. Nejvyšší správní soud jí proto určil odměnu za zastupování ve výši 2 150 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti společně se dvěma režijními paušály (§ 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu